

Arrest

nr. 75 124 van 14 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 28 september 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 17 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Glogovc en bent u Kosovaars staatsburger. In oktober 2007 startte u met uw studies aan de universiteit in Zuid-Mitrovicë. Aanvankelijk huurde u een aantal maanden een kamer in Zuid-Mitrovicë. De huurprijs werd echter te veel. Via een vriend kon u zich gratis in een huis vestigen in Noord-Mitrovicë, waar hoofdzakelijk Serviërs wonen. U kreeg af en toe telefonische bedreigingen van Serviërs met de boodschap hun gebied te verlaten, maar al bij al had u er niet zoveel last van. In juni 2010 was u met de wagen onderweg van Skenderaj naar Mitrovicë toen u door een andere wagen tot stilstand werd gedwongen. Vijf gemaskerde en in legeruniform geklede Albanezen met een embleem van AKSh (Armata Kombëtare Shqiptare) op de mouw kwamen uit de bosjes gesprongen en begonnen u te ondervragen. Ze beschuldigden u van samenwerking met de Serviërs omdat u in het Servische gedeelte van Mitrovicë woonde. Ze gaven u ook een brief mee waarin die beschuldiging te lezen stond. U diende nergens klacht in omdat u bang was dat de politie banden had met het AKSh. In januari 2011 werd u nog eens achtervolgd door diezelfde wagen, maar dit keer konden ze u niet doen stoppen. Op 7 maart 2011 kwamen twee personen naar de familiewoning in Drenas. Enkel uw jongste broer I.(...) was toen aanwezig. Ze lieten een brief voor u achter, ondertekend door het AKSh. Hierin kreeg u een laatste kans om Noord-Mitrovicë te verlaten. Dit deed u echter niet, omdat u het geld niet had om in het zuiden iets te huren. U begaf zich wel zo weinig mogelijk in Zuid-Mitrovicë omdat het AKSh niet operatief was in Noord-Mitrovicë. Af en toe ging u nog naar de faculteit. Op 15 juni 2011 werd een derde aan u gerichte brief van het AKSh overhandigd door een onbekende persoon aan vrienden van u. Daarin werd u beschuldigd van verraad aan de natie. Iedere AKSh'er mocht u vanaf dan executeren. Op 25 juli 2011 braken er onlusten uit in Noord-Mitrovicë. Een Albanese agent werd er doodgeschoten. Voor u was het er niet meer veilig om er te blijven. U kon een paar weken bij familie en vrienden terecht tot een vriend u in contact bracht met personen die u naar België konden brengen. Op 25 september 2011 verliet u op illegale wijze Kosovo. U kwam in België aan op 29 september 2011, waar u nog diezelfde dag asiel aanvraagde. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uitgereikt in Drenas op 11 februari 2011; uw rijbewijs, uitgereikt in Abel i Ultë op 13 mei 2011; een attest van de decaan van de faculteit metallurgie d.d. 26 augustus 2011 ter staving van uw universitaire loopbaan; een kopie van uw studentenkaart, uitgereikt in Mitrovicë op 19 juli 2007; en een getuigenverklaring van uw vader en broers in verband met de dreigtelefoons die u kreeg van Serviërs.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende feiten of gegevens heeft aangebracht om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u geen enkel overtuigend begin van bewijs aandroeg ter staving van uw beweerde jarenlange verblijf in het noorden van Mitrovicë. Nochtans kan er van iemand die beweert jarenlang in het noorden van Mitrovicë verbleven te hebben redelijkerwijs verwacht worden dat hij hiervan bewijsstukken neerlegt. Deze vaststelling ondermijnt op zich reeds de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen zowel met Serviërs als met Albanezen. Zelfs al zou u uw verblijf in het door Serviërs gedomineerde noorden van Mitrovicë aannemelijk gemaakt hebben, dan nog dient er, betreffende uw problemen met etnische Serviërs in het noorden van Kosovo – de veiligheidssituatie voor etnische Albanezen is er niet optimaal en u kreeg er dreigtelefoons – opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u zich niet elders in Kosovo, en meerbepaald in het door etnische Albanezen gedomineerde zuiden van Kosovo, waar u nog steeds uw domicilie had, zou kunnen vestigen om de door u beweerde problemen met etnische Serviërs te ontlopen. U verklaarde weliswaar in het zuiden van Kosovo het AKSh te vrezen. De geloofwaardigheid van deze door u beweerde vrees staat evenwel op de helling doordat u ook wat dit betreft geen enkel begin van bewijs neerlegde. In de door u neergelegde getuigenverklaring van uw vader en broers worden enkel uw problemen met Serviërs vermeld. Nergens wordt er ook maar een woord gerept over eventuele problemen met het AKSh. U zei weliswaar dat u uw vader, die de getuigenverklaring mee opstelde, van uw problemen met het AKSh niet ingelicht had. Dit is evenwel geen afdoende verklaring hiervoor. Uw broer I.(...), die eveneens de getuigenverklaring ondertekende, was immers van uw problemen met AKSh'ers op de hoogte gezien hij een aan u gerichte dreigbrief van het AKSh in ontvangst heeft genomen (CGVS, p. 15-16). Dat er in de getuigenverklaring van uw familieleden geen enkele verwijzing naar uw problemen met het AKSh staat, ondermijnt dan ook ernstig de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde problemen met het AKSh. Het is overigens merkwaardig dat u, ondanks het feit dat u drie brieven van het AKSh gekregen zou hebben, geen enkele van de door deze organisatie opgestelde brieven kon neerleggen. Wat er ook van zij, u heeft niet aangetoond dat u als gevolg van de door u aangehaalde problemen of eventuele problemen in de toekomst geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Zo diende u geen klacht in bij

de Kosovaarse politie omdat u vermoedde dat ze het AKSh steunde en ging u niet naar Eulex of een andere internationale organisatie omdat u vernomen had dat enkele mensen die bij Eulex getuigd hadden later vermoord werden (CGVS, p. 13-15, p. 19). Deze uitleg voor uw nalaten klacht in te dienen is evenwel geenszins afdoende, gezien uw verklaringen voornamelijk gebaseerd zijn op vermoedens en hypothesen die niet op objectieve feiten gestoeld zijn. In dit verband blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie immers dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen de politie en justitie niet altijd optimaal -, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Uit deze informatie blijkt voorts ook dat het internationaal bestuur in Kosovo op 17 april 2003 de administratieve instructie nr. 2003/09 heeft afgekondigd waarin het AKSh wordt bestempeld als een terroristische groepering. Sindsdien treden zowel de lokale als de internationale gerechtelijke en politionele autoriteiten in Kosovo hier krachtdadig tegen op. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Uit niets blijkt dan ook dat u naar aanleiding van uw beweerde problemen met AKSh geen klacht bij de in Kosovo aanwezige autoriteiten had kunnen indienen. Nochtans kan internationale bescherming pas worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput, hetgeen u, zoals reeds aangehaald werd, niet aannemelijk gemaakt heeft. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd. De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart en rijbewijs tonen enkel uw identiteit en uw nationaliteit aan. Deze staan hier niet ter discussie. Uw studentenkaart en attest van de decaan bewijzen dat u bent ingeschreven in de faculteit metallurgie, niets meer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig “middel” merkt verzoeker op dat, waar hem in de bestreden beslissing “een gebrek aan gegevens om zijn aanvraag aannemelijk te maken” wordt verweten en erop wordt gewezen dat hij geen enkel overtuigend begin van bewijs aanbrengt ter staving van zijn jarenlange verblijf in het Noorden van Mitrovica, nergens vereist wordt dat een asielzoeker materiële bewijzen zou aanvoeren en dat verklaringen op zich voldoende kunnen zijn op voorwaarde dat ze coherent en juist zijn. Het feit dat er geen materiële bewijzen zijn van zijn verblijf in het noorden van Mitrovica kan volgens hem niet als een afdoende reden worden beschouwd om dit verblijf ook daadwerkelijk ongeloofwaardig te achten. Het is immers, aldus verzoeker, mogelijk om door middel van gedetailleerde vragen na te gaan of iemand wel degelijk vertrouwd is met een bepaalde omgeving. Trouwens, zo voegt hij eraan toe, wordt er met geen woord gerept over de antwoorden die hij heeft gegeven omtrent zijn adres in het noorden van Mitrovica. Verzoeker bevestigt dat hij omwille van zijn lang verblijf in het Noorden van Mitrovica en zijn statuut als student en intellectueel door het AKSh verdacht wordt van spionage voor de Serviërs, dit, zo stelt hij, uiteraard ten onrechte. Verzoeker oppert vervolgens dat “toen het nav de rellen in juli 2011 te onrustig en te gevaarlijk werd in het noorden van Mitrovica diende verzoeker te vluchten omdat hij immers in de andere delen van Kosovo terecht kon, waar hij immers nog altijd gevisieerd werd door het AKSh”. Gelet op deze bedreigingen, afkomstig van een groepering die als een terroristische organisatie wordt bestempeld, is het, aldus verzoeker, uiteraard niet redelijk dat hij zich op dat ogenblik elders in Kosovo zou gaan vestigen. Daar zouden ze hem volgens verzoeker immers zo op het spoor komen. Met betrekking tot “de getuigenverklaring voor de advocaat” herinnert verzoeker eraan dat hij heeft gezegd

dat hij aan zijn vader niet de volledige waarheid heeft verteld, zodat het volgens hem logisch is dat die problemen met het AKSh er niet in vermeld worden, ook al was zijn broer hier wel van op de hoogte. Aangaande het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het eigenaardig vindt dat hij de dreigbrieven niet kon neerleggen, laat verzoeker gelden dat geen rekening wordt gehouden met zijn verklaring dat al zijn documenten in het noorden van Mitrovica zijn gebleven. Verzoeker werpt verder op dat de uiteindelijke reden van de weigering de overtuiging is dat hij hulp en bescherming kan verkrijgen in Kosovo. Volgens verzoeker haalt het Commissariaat-generaal hiervoor een stereotiepe motivering aan, gebaseerd op een aantal rapporten. Verzoeker stelt het hiermee helemaal niet eens te zijn en wijst er vervolgens op dat *“hij heeft gedurende het gehoor al aangegeven dat hij dit niet kon doen omdat hij vermoedde dat de KP het AKSh steunde en hij er dus geen bescherming zou kunnen vinden, integendeel, en dat hij zeker niet hogerop bij EULEX durfde gaan omdat enkele mensen die bij EULEX getuigd hebben, achteraf vermoord werden”*. Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het stellen dat de Kosovaarse politie anno 2011 bevredigend werk aflevert in verband met de vastgestelde misdrijven. Deze vaststelling gaat volgens hem echter voorbij aan de politieke context en karakter van de bedreigingen door de organisatie AKSh *“en het feit dat het dus niet om een loutere vaststelling van één of ander misdrijf gaat”*. Verzoeker stelt dat er ook aan herinnerd dient te worden dat het in dit opzicht niet uit te sluiten valt dat er binnen de Kosovaarse politie ook sympathieën zijn voor het AKSh en dat hij, gezien zijn toch wel verdacht profiel, dus niet zou kunnen rekenen op bescherming. Het aangehaalde rapport vermeldt immers zelf, aldus verzoeker, dat er nog wel problemen zijn bij complexe materies en dat de samenwerking tussen politie en justitie niet optimaal is. Verzoeker merkt tot slot op dat hij echt bang is, gelet op het karakter van het AKSh, dat een terroristische organisatie is die het geweld niet schuwt, en dat het in die omstandigheden plausibel en aanvaardbaar is dat hij Kosovo preventief verliet en niet vertrouwde op de hulp van de overheid tegen de terroristische organisatie.

2.2. Verzoekers “middel” bevat inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing waardoor hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Verzoeker vermeldt ook dat over bepaalde elementen met geen woord wordt gerept waardoor een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3. De bestreden beslissing, waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is vooreerst gestoeld op de vaststelling dat verzoeker geen enkel overtuigend begin van bewijs aanbrengt ter staving van zijn beweerde jarenlange verblijf in het noorden van Mitrovicë. Voorts wordt met betrekking tot zijn problemen met etnische Serviërs in het noorden van Kosovo, opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich niet elders in Kosovo, en meer bepaald in het door etnische Albanezen gedomineerde zuiden van Kosovo, waar hij nog steeds een domicilie had, zou kunnen vestigen om zijn beweerde problemen met etnische Serviërs te ontlopen. Verzoeker verklaarde, zo luidt de beslissing voorts, weliswaar in het zuiden van Kosovo het AKSh te vrezen, doch de geloofwaardigheid van deze beweerde vrees staat op de helling doordat hij ook wat dit betreft geen enkel begin van bewijs neerlegt. In dit verband wordt erop gewezen dat in de getuigenverklaring van verzoekers familieleden geen enkele verwijzing naar zijn problemen met het AKSh staat, wat, zo wordt in de beslissing gesteld, de geloofwaardigheid van deze problemen ondermijnt. Het Commissariaat-generaal acht het ook merkwaardig dat verzoeker, ondanks het feit dat hij drie brieven van het AKSh zou hebben gekregen, geen enkele van de door deze organisatie opgestelde brieven kon neerleggen. Voorts wordt in de beslissing gesteld dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij naar aanleiding van de door hem aangehaalde problemen of eventuele problemen in de toekomst geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Het Commissariaat-generaal wijst dienaangaande op informatie toegevoegd aan het administratief dossier betreffende de Kosovaarse politie, de ‘OSCE Mission in Kosovo’ en de administratieve instructie nr. 2003/09, en oordeelt op grond hiervan dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt dan ook, zo wordt in de beslissing vervolgens opgemerkt, dat verzoeker naar aanleiding van zijn beweerde problemen met het AKSh geen klacht bij de in Kosovo aanwezige autoriteiten had kunnen indienen. Tot slot wordt vastgesteld dat de overige door verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag neergelegde documenten, met name zijn identiteitskaart, rijbewijs, studentenkaart en het attest van de decaan, geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen.

2.4. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter

staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Zoals verzoeker aangeeft, kunnen verklaringen inderdaad volstaan als bewijs, op voorwaarde dat deze verklaringen aannemelijk zijn. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de verklaringen van verzoeker over de plaatsen waar hij in Mitrovicë verbleef allerminst als bewijs kunnen gelden voor het feit dat hij er effectief heeft gewoond. Zo beweerde hij sedert 1 januari 2008 in Noord-Mitrovica te hebben gewoond, maar blijkt hij niet in staat de straat te noemen, waarbij hij plots beweert dat de straten er geen namen hebben. Hij blijkt evenmin te weten hoe de orthodoxe kerk heet die vlakbij zijn huis stond omdat dit hem niet interesseerde (stuk 3, gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 2). Hij woonde er niet officieel en werd er nooit geregistreerd, maar zou van een vriend de toelating hebben gekregen om gratis in Noord-Mitrovicë een huis te bewonen van een etnisch Albanese familie die hij overigens nooit heeft ontmoet en die om veiligheidsredenen naar het buitenland is gevlucht (stuk 3, gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 3). Verzoeker verklaarde over geen enkel bewijs te beschikken dat hij daar heeft gewoond (*Ibid.*). De Raad merkt op dat de commissaris-generaal op grond van verzoekers verklaringen rechtsgeldig kon besluiten dat hij zijn verblijf in Noord-Mitrovicë niet aannemelijk maakt.

2.5. In tegenstelling tot wat verzoeker oppert, is het allerminst logisch dat de door hem neergelegde getuigenverklaring van zijn familieleden (stuk 11, Documenten, verklaring advocaat) geen enkele verwijzing bevat naar de beweerde problemen met het AKSh. Immers, uit het administratief dossier blijkt, en dit wordt door verzoeker bevestigd in zijn verzoekschrift (Verzoekschrift, p. 4), dat verzoekers jongste broer I., die de getuigenverklaring mede ondertekende, op de hoogte was van verzoekers problemen met het AKSh, aangezien hij de tweede door het AKSh aan verzoeker gerichte brief in ontvangst zou hebben genomen en aangezien de personen van het AKSh die hem de brief bezorgden, hem zouden gezegd hebben dat ze naar verzoeker op zoek waren (stuk 3, gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 11). Het is dan ook verre van logisch en zeer merkwaardig dat in de getuigenverklaring geen melding wordt gemaakt van verzoekers problemen met het AKSh. Het ontbreken van enige verwijzing in de getuigenverklaring naar de beweerde problemen met AKSh ondermijnt, zoals de commissaris-generaal terecht heeft gesteld, op ernstige wijze de geloofwaardigheid van deze door verzoeker aangehaalde problemen. Met betrekking tot de drie dreigbrieven die hij van het AKSh zou ontvangen hebben, poneert verzoeker thans in zijn verzoekschrift dat deze, net als zijn overige documenten, in zijn woning in het noorden van Mitrovicë zijn achtergebleven. De Raad wijst op volgende verklaring van verzoeker: *“Alle drie brieven, de index, de studies, alles is in mijn woning in het noorden gebleven. Als de situatie wat kalmer wordt, kan ik iemand sturen om ze te gaan ophalen”* (*Ibid.*, p. 17). Uit niets blijkt, zo stelt de Raad vast, dat verzoeker inmiddels reeds ernstige pogingen heeft ondernomen om voormelde door hem genoemde stukken te bekomen, wat nochtans redelijkerwijze van hem kan en mag verwacht worden gezien de medewerkingsplicht die op hem rust. Verzoeker legt afgezien van die ene getuigenverklaring, welke, zo stelt de Raad vast, een gesolliciteerd karakter vertoont, geen begin van bewijs neer ter staving van zijn problemen, noch van zijn problemen met de Serviërs in het noorden in Kosovo, noch van zijn problemen met het AKSh. Het ontbreken van enig begin van bewijs ter staving van zijn verklaarde problemen, doet, net als de vaststelling dat verzoeker heeft nagelaten ernstige inspanningen te leveren om in het bezit te komen van eventuele bewijskrachtige stukken zoals de beweerde dreigbrieven, die zich nog steeds in zijn woning in Noord-Mitrovicë zouden bevinden, op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielerlaas.

2.6. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen, anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Door zijn uitleg te herhalen dat hij vermoedens heeft van banden tussen AKSh en de Kosovaarse Politie en dat hij angst heeft om zijn problemen bij EULEX aan te

kaarten, toont verzoeker niet aan dat hij ernstige inspanningen heeft gedaan om een beroep te doen op de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden. Verzoeker beperkt zich tot de blote bewering dat het niet uit te sluiten valt dat er binnen de Kosovaarse politie ook sympathieën zijn voor het AKSh en tot de algemene vermelding dat hij *“toch wel een verdacht profiel had”*, waarbij hij niet verduidelijkt waaruit dit profiel blijkt. Uit de vaststelling van de commissaris-generaal dat er binnen de Kosovaarse politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk zijn, kan niet worden afgeleid dat verzoeker elke bescherming zou ontberen. Verzoeker weerlegt echter op geen enkele wijze de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing waarbij werd vastgesteld dat hij voor de bedreigingen door leden van AKSh geen klacht heeft neergelegd, bijvoorbeeld bij de Kosovaarse politie, die nochtans, net zoals de andere in Kosovo aanwezige lokale en internationale gerechtelijke en politionele autoriteiten, streng optreedt tegen deze organisatie, dit op grond van/conform de administratieve instructie nr. 2003/09 waarin het AKSh wordt bestempeld als een terroristische groepering.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift op zeer algemene wijze om de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut. Het is echter zijn taak om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft. De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag, merkt de Raad op dat reeds werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit verzoek. Bijgevolg kan verzoeker zich hierop niet baseren om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Bovendien maakt verzoeker, zoals reeds gesteld, niet aannemelijk dat de Kosovaarse autoriteiten hem geen bescherming zouden kunnen of willen bieden. Verzoeker brengt verder geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening werd gehouden. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN